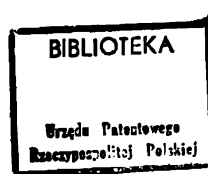

20 marca 1928 r.

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY E 016, 7/00

Nr 8301.

Kl. 20 i 4.

Martin Eichelgrün & Co.
(Frankfurt n. M., Niemcy).

Rozjazd nakładany dla kolejek polowych.

Zgłoszono 9 marca 1927 r.

Udzielono 18 stycznia 1928 r.

Pierwszeństwo: 19 lipca 1926 r. (Niemcy).

Dotychczas znane rozjazdy nakładane dla polowych kolejek były wykonywane z oddzielnych części szyn kolejowych, znitowanych ze sobą za pośrednictwem blaszanych płyt i poprzeczek z płaskiego żelaza. Ten rodzaj wykonania ma tę wadę, że wózek zapomocą długiego ruchomego występu musi pokonać wysokość szyny wraz z płytą, wynoszącą co najmniej 60 do 70 mm. Te występy przy odgałęzionym toku szyn były umocowane zapomocą łubków i ułożone w prostej linii, o ile wózek miał być skierowany na tor sąsiedni.

Zdarzało się przytem często, że podczas wjeżdżania wózków występy zesuwały się tak, że wózek wykolejał się i przewracał, co często powodowało nieszczęśliwe wypadki. Połączenia nitowe poszczególnych

części rozluźniały się w krótkim czasie i doprowadzały, obok innych wypadków, wkońcu do nieużyteczności całego rozjazdu. Poza tem znane rozjazdy nakładane wymagały wielu zabiegów, zanim można było po nich przejechać. Najpierw musiał być każdy poszczególny występ oddzielnie nakładany, a następnie jeszcze nastawiony mostek krzyżownicy. Dalej trzeba było podkładać pod rozjazd podkłady drewniane, chroniące szyny od ugięcia.

Wymienionych wad nie posiada rozjazd, stanowiący przedmiot niniejszego wynalazku. Cały rozjazd składa się nie z oddzielnych części, lecz jest wytłoczony z jednego dużego kawałka blachy stalowej.

Na załączonym rysunku jest przedstawiony przykład wykonania rozjazdu nakła-

danego według wynalazku. Fig. 1 uwidocznia widok zgóry rozjazdu; fig. 2 przedstawia przekrój rozjazdu (fig. 1, wzdłuż linii A—B) przez iglicę; fig. 3 przedstawia przekrój rozjazdu (fig. 1, wzdłuż linii C—D) przez szyny nakładane ze żłobkami i żebrami usztywniającymi; fig. 4 przedstawia przekrój (fig. 1, wzdłuż linii E—F) przez poprzeczkę z widokiem na występy; fig. 5 przedstawia poprzeczkę i występy w widoku z przodu (t. j. w kierunku strzałki fig. 1).

Jedynie para iglic 2, połączonych ścięgnem 1, stanowi ruchome części rozjazdu. Największa wysokość rozjazdu wynosi 30 mm. Wózki dają się zupełnie łatwo wprowadzać, ponieważ jest do pokonania niewielka wysokość. Występy 3 mogą być krótkie, a to dzięki niewielkiej wysokości rozjazdu i mogą być wykonane z jednego z nim kawałka. Iglice 2 są nastawiane na odpowiedni tor zapomocą ścięgna 1 i są wprawiane w ruch sprężyną lub pedałem. Rozjazd może nie posiadać iglic 2, ale wówczas wagon przy wjeździe na rozjazd bywa skierowany ręcznie w żądanym kierunku.

Rozjazd według wynalazku posiada tak małą wagę, że daje się łatwo przenosić z miejsca na miejsce. Również odpada potrzeba podkładania podkładów dzięki mocnej i zwięzłej budowie.

Rozjazd składa się z dwóch prostych li-

stew 4 i dwóch łukowo wygiętych listew 5. Do krzyżownicy 6 i listew 4 i 5 przyłączone są występy 3. Poprzeczki 7 łączą listwy 4, 5 w miejscach, w których przechodzą one w występy 3 i układają się między główkami szyn, jak to widać na fig. 5. Poza tem żłobki 8, w których bieżą obrzeża kół wagonów, są rozmieszczone pomiędzy szynami tak, że rozjazd trwale i pewnie może być umieszczony na szynach. Do żłobka 8 przystaje wysoko wystające żebro 9, które nadaje rozjazdowi wystarczającą wytrzymałość na gięcie.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Rozjazd nakładany dla kolejek polowych, znamienny tem, że wykonany jest z jednego kawałka odpowiednio wygiętej blachy stalowej.

2. Rozjazd według zastrz. 1, znamienny tem, że posiada dwie wygięte listwy (5, 5), połączone dwiema poprzeczkami (7, 7) z prostymi listwami (4), przyczem listwy mają przekrój, zbliżony do litery S o odwróconem ramieniu, które przechodzi w wysokie żebro wzmacniające (9), wystające ponad poprzeczki (7).

Martin Eichelgrün & Co.

Zastępca: M. Brokman,
rzecznik patentowy.

